

Formanden: Anden og sidste Behandling maa naturligtvis foretages extraordinært; skulde Vnndringsforslag ønskes stillede, maa jeg derfor bede dem afgivne iasten.

Den følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om Sandflugtstrækningernes Behandling m. m. Sagen er til 3die Behandling*); der er ikke stillet noget Vnndringsforslag til denne Behandling, og jeg sætter derfor Sagen i dens Heelhed under Forhandling.

J. Nasmussen: Jeg vil kun, forinden dette lille Lovforslag forlader os, udtale min Glæde over, at det er kommet saavidt. Jeg glæder mig derover, ikke alene fordi jeg troer, at Loven vil virke directe gavnligt, idet den vil forhindre Sandet fra at flyve ind paa de frugtbare Districter, men ogsaa fordi jeg troer, at naar Sagen fremmes med Udholdenhed, naar de, der saae med Sagen at gjøre, ikke for hurtigt blive fede af den, vil Loven indirecte virke meget mere, ikke alene i de nærmest liggende agerdyrkende Districter, men ogsaa dybere inde i Landet; naar der nemlig først er dannet en Formuur for Sandet, vil det være lettere at trække flere saadanne Læbelter længere ind i Landet. Jeg skulde derfor ønske alle dem, der ville saae med denne Sag at gjøre, ikke alene alt muligt Held, men ogsaa Udholdenhed. Det er nemlig vel sandt, at de Forsøg, der hidtil ere gjorte, ikke altid ere lykkedes; men hvorfor ere de ikke lykkedes? Fordi Brøverne i Almindelighed have været for smaa i Udstrækning. Saasnart der nemlig paa en nogen Plet er plantet mindre Træer, har Vinden faaet en saadan Magt over dem, at de ere gaaede ud; naar der derimod engang er dannet en Formuur, er det den letteste Sag at plante derindfor. Jeg skulde derfor ønske, at Bedkommende ville være lidt mere udholdende, end vi Danske pleie at være.

Th. Bruhn: Idet jeg forøvrigt bifalder, hvad den ærede sidste Taler har anført, maa jeg dog advare mod, at man ikke nærer alt-

for store Forventninger. Der er tidligere gjort mange smaa Forsøg, hvilke imidlertid næsten alle ere mislykkede. Jeg anseer det nu vel for afgjort, at man ikke har haaret sig rigtigt ad, ikke har brugt de rette Træsorter; men jeg troer dog alligevel, at der vil være større Banfælgeligheder forbundet med denne Sag end man forestiller sig. Der er nemlig visse Strækninger, hvor Planter næsten ikke kunne vegetere. Paa Strandkanten samles der altid Sand fra Havet, dette Sand flyver op i Bakkerne, saa at der bestandigt bliver Sandflugt ved det yderste Skjel mod Vest. Der maa altsaa passes nøie paa, at det forsynes med Hegn eller Marehalmplantning. Det maa endogsaa bedre og nætere eftersees og behandles, end hidtil er skeet, fordi Sandflugten er istand til at begrave de smaa Grantræer eller hvad Slags Træer det nu er, der plantes. Jeg er nærmest bekendt med den Landtuuge, der løber ned mellem Ringfjording Fjord og Vesterhavet, og dens yderste Ende vil vist aldrig blive skiftet til at beplantes med Træer; men der, hvor den beboede Egn begynder, netop paa de Steder, hvor Gaardene ligge, vil det være bedst for Træplantningen, og der troer jeg, som jeg ved Sagens første Behandling sagde, at man vilde befordre den, naar man kunde saae Beboerne selv til at interessere sig for Sagen. Derved vilde man ogsaa bedst kunne beskytte Plantningen mod Tyveri; thi det er ikke muligt, at en Enkelt kan bevogte den hele lange Strækning. Jeg troer derfor, at det var ønskeligt at anvende Alt, hvad man kunde, for at saae Beboerne til paa en Maade selv at deeltage i Sagen, og at det Første, der maatte skee, var, at der blev anlagt Træstoler i hver By, da det ellers vilde tage formegen Tid at faae den fornødne Beplantning paa de forskjellige Steder; thi det vil jo være idetmindste 5—6 Aar, inden de kunne udplantes, og i den Tid ville Beboerne ogsaa kunne overbevise sig om, at Træerne kunne trives paa de Steder, hvor de ere plantede, og da ville de vist være villige til at plante paa deres egen Beføstning. I Marene mellem 1827 og 1840 har man i Egnene ved Ringfjording begyndt med en betydelig Beplantning; omtrent

*) 2den Behandling findes i Tidenden Sp. 1630 ff.